

Kelemen Lajos

Madárember

Ég ingerel, hogy hadakozz:
a talaj ellenfeled? – még a sima felszín is
ösvényt, irányt
összezavar –
                    megérné: derűs fantáziák
fészkelőhelyén kushadni,
és ha a séta volna kedvtelésed?
de nem! –
a tér, a torony,
amint nézed: visszautal valamire –
ugyan háritánád,
hol van az, hogy madarak passzív társaként
muszájna ülnöd ágra,
ereszcsatorna szélére; mindegy,
csak belülvaló magasban, keresni szabály
és könnyedség
zengve feszülő határát,
úgy venni: szinte emel maga felé az ég,
fólrágad, miközben
zuhansz, zuhansz.

Rally

Hegyi terep, dűlők,
szántások – murván sodródunk
éppen;
    az egy út, ahogy erdei rejtekéből
kibukkan – onnan
mintha el is tűnnénk,

mond, mi oka, a feketült féknyomok
több érdeklődést
keltenek,
    s csak a fordulat számít,
a tobzózó jelenlét –
Uram, hogyan lehetne
hát gyorsabban,
még magasabb fokon? –

ugye, mitfärerem nyelvén a te hangodat
hallom;
hogy a ki nem mondott űzése
a jutalmam;
és te, aki e medren, itt,
velem áthaladsz - - -

Vadászat

Leparkolt terepjárók
a mellékúton, brutális horda. Él valóban,
    lapul fű közt, lombok alatt
valami nesz?

Vagy ez is, mint a tér fölé terpeszkedő félelem,
egy távolból báméskodó alak képzeiteiből
van összerakva?
    Csúszkál, sávot vált, eltűnik –
árnyéktorlasz a tanya nyitott kapuja előtt.

De mint a sövény hajtásai,
bekúsznak mégis bizonyos motívumok:
az esélyt karabélyok sora szabja. Závár csattan,
sikoly a pálya végiről,
s aztán már önkéntes boncnokok koccintanak.

Ugyan kissé vérpecsétos a lelkeség,
nem lesz itt egyéb erőszak,
    finomságot nyúzós
barbárkodás. – Hanem: hogy mi a végzet:
csak a futott vadat leckéztetik;
    ne vénségtől keljen később
felfordulnia.